

PLANTILLA per escriure EL RELAT- Premi LLEGIM CIÈNCIA (PLC) - Curs 2017/18

Novel·la: ECHENOZ, Jean. *Llampecs*. Raig Verd, 2016.

UVic-PLC - <http://mon.uvic.cat/premi-llegim-ciencia/>

Categoria 1 – 3r d'ESO – Modalitat A – Escriu un final alternatiu a la novel·la

L'estudiantat ha d'escriure el relat segons les premisses: utilitzar aquesta plantilla, amb lletra Calibri 11, interlineat senzill o simple i un màxim de 500 paraules (Només pot ocupar aquesta pàgina).

ESCRIURE el que es demana a continuació:

Pseudònim: raig de tempesta

Centre de secundària i localitat: IES Manuel Carrasco i Formiguera, Barcelona.

Nom del professorat: Elisenda Ramallo i Irene Rocamora.

Data: 23/12/17

Escriu el relat:

Al cap de deu anys, les coses havien canviat. La solitud que tan caracteritzava en Gregor va ser fragmentada pel poder d'una força incontrolable. Era una dona d'edat semblant a la seva, tenia els cabells blancs i arrissats de manera que l'embolcallaven perfecta i concisament el rostre. No es podia comparar amb ningú que hagués conegut anteriorment, ni tan sols amb l'Ethel. Aquest sentiment que li sorgia del cor cada vegada que la veia li feia trontollar l'estómac, amb la sensació de tenir-hi papallones voleiant. Cada vegada que ella somreia el cor li feia saltirons i instantàniament acompanyava el seu somriure contagiós, sense gairebé adonar-se'n.

La va conèixer un dia qualsevol, en la seva sortida rutinària al parc. Ella estava asseguda en un banc donant de menjar als coloms, cosa que va despertar en ell una certa gelosia. Però aquest sentiment es va esvaïr en veure que compartien un amor incondicional pels coloms, que fins aquell dia eren els únics que s'havien apropiat amb certesa del seu cor. Es va acostar temorós, ella li va somriure amb confiança, sempre recordarà com se li aclocaven els ulls cada cop que somreia desprenent d'aquests el centelleig de les guspies d'un amor que mai havia arribat fins aquell moment. Estava clar que els unia alguna cosa més enllà dels coloms, una atracció que el feia perdre's als seus ulls cada cop que el mirava.

Uns quants mesos després ja vivien en un mateix domicili. Però sens dubte la part que més habitaven era la terrassa, s'aixecaven d'hora per veure el sortir del sol i també eren allà quan aquest s'esvaïa entre les branques dels arbres que envoltaven la casa. Durant el dia cuidaven i hostatjaven els coloms que trobaven ferits, prestant-los la seva atenció i dedicació com si dels seus propis fills es tractés.

Van passar uns quants anys meravellosos per a la parella, segurament els millors de les seves vides, que no serien res sense la existència del altre. Però fins i tot la flor més bonica es marceix amb l'arribada de la tardor.

Es trobaven a la llar, el núvol cobrien tot el cel tornant-ho tot d'un gris fosc que en Gregor coneixia prou bé. S'atansava una gran tempesta, cosa que no era de grat per a ell. S'affligia cada cop que pensava en les tempestes, aquelles que no li permetien gaudir el seu aniversari amb el goig de saber que tenia un dia únic per a ell sol.

El cor li va començar a bategar amb rapidesa. Tot al seu voltant es va enfosquir tot veient per últim cop el rostre de la seva estimada, enfosquint-se en un somni del qual sabia que mai despertaria. Va morir amb el primer tro de la tempesta. Quan el llum d'aquest va arribar el cos de en Gregor ja es trobava inert al terra, amarat per les nombroses llàgrimes dels ulls de la seva estimada. Aquells ulls que el van veure morir, aquells que mai oblidaria.